

tečným podle čís. 5 § 281 tr. ř. Podle § 530 tr. zák. musí v případech, kde trestní soud může stíhati přečin nebo přestupek jen k žádosti účastněné osoby, tato osoba podati stíhací návrh do šesti neděl od doby, co o trestném činu zvěděla, jinak pozbývá stíhací právo. Stíhacím návrhem je každý projev u soudu, jímž se žádá, by se určitý skutek stal předmětem soudního stíhání a by byl pachatel vzat podle § 531 tr. zák. ve vyšetřování (srv. rozhodnutí čís. 1678 sb. n. s.). Forma stíhacího návrhu je lhostejná, avšak v návrhu musí býti určité a jasně vyslovena vůle určité účastněné osoby, vykonati právo obžaloby. Vzhledem k ustanovení § 530 tr. zák. musí však býti v návrhu určité označen trestný čin, musí býti uvedeno, proč se navrhovatel považuje za osobu účastněnou a v kterém směru chce vykonávati své obžalobní právo. V souzeném případě byl, jak již doličeno, stíhací návrh podán soukromými obžalobci jako zástupci S-ské orelské župy, tedy za tuto župu pro urážku této kolektivní osoby. Změna tohoto návrhu, jeho doplnění a rozšíření byly přípustné jen v propadné šestinedělní lhůtě § 530 tr. zák., počínající v souzeném případě podle tvrzení spisu obžalovacího dnem 23. června 1928, končící dnem 4. srpna 1928. Ježto spis obžalovací byl podán teprve dne 26. září 1928, bylo opožděným rozšíření stíhacího návrhu na přečin proti bezpečnosti cti, spáchaný tím, že zažalovaným článkem byli soukromí obžalobci jako pořadatelé průvodů Orlů při matiční slavnosti a též jako účastníci osobně obviňováni z opovržlivých vlastností a vydávání ve veřejný posměch. Vzhledem k tomu, co právě řečeno o zániku práva žalobního, nestala se soukromým obžalobcům zprošťujícím výrokem nalézacího soudu právní újma, ježto by byl obžalovaný musel býti z obžaloby zproštěn, i kdyby byla uznána aktivní legitimace soukromých obžalobců, — ovšem z jiných důvodů, totiž pro zánik práva žalobního. Bylo proto zmateční stížnost soukromých obžalobců zavrhnouti jako bezdůvodnou, pokud se týče jako po zákonu neprovedenou. Při tom se ještě podotýká, že jest nerozhodné, že stíhací návrh, byv v zákonné lhůtě § 530 tr. zák. podán u nepříslušného zemského soudu v Opavě a byv pak tímto soudem postoupen příslušnému krajskému soudu v Moravské Ostravě, došel k tomuto soudu teprve dne 5. srpna 1928, tedy po uplynutí lhůty.

Čís. 3855.

K provedení zmateční stížnosti nestačí označiti číselně důvod zmatečnosti, nýbrž jest výslovně neb alespoň zřetelným poukazem uvést skutkovou okolnost, zakládající důvod zmatečnosti (§ 285 tr. ř., § 1 čís. 2 nov. čís. 3/1878).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, Zm II 286/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 11. června 1929, pokud jím byl obža-

lovanému, odsouzenému pro zločin podle § 21 čís. 2 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., přiznán podmíněný odklad výkonu trestu.

D ů v o d y:

Dne 11. června 1929 opovědělo státní zastupitelství do rozsudku nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovanému přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, zmateční stížnost, uvádějíc v závorce ustanovení § 281 čís. 11 tr. ř. Dne 26. června 1929 byly státnímu zastupitelství doručeny spisy k provedení zároveň ohlášeného odvolání. Podáním, došlým soudu dne 7. srpna 1929, tedy po uplynutí osmidenní lhůty § 285 tr. ř., prohlásilo státní zastupitelství, že upouští od odvolání do výměru trestu, že však trvá na zmateční stížnosti, jak byla provedena při ohlášení. Při tom poukázalo státní zastupitelství k tomu, že při včasném ohlášení zmateční stížnosti byl určité a jasně označen důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. v tom směru, pokud byl obžalovanému proti zákonu přiznán podmíněný odklad výkonu trestu (§ 35 zákona na ochranu republiky). Leč zrušovací soud pokládá opovězenou zmateční stížnost za neprovedenou, ano k provedení zmateční stížnosti nestačí označiti číselně důvod zmatečnosti, nýbrž jest výslovně neb alespoň zřetelným poukazem uvést skutkovou okolnost, zakládající důvod zmatečnosti. Ježto státní zastupitelství při opovědi zmateční stížnosti neuvedlo takovou skutečnost ani výslovně, ani zřetelným poukazem, bylo jeho zmateční stížnost podle § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnouti ihned při poradě neveřejné.

Čís. 3856.

Výrok adresovaný jednotlivci nespadá pod ustanovení § 14 čís. 3 zákona na ochr. rep., nýbrž, bylo-li jím popuzováno proti němu k nepřátelskému činu (boykotu) pro jeho rasu, pod ustanovení čís. 4 § 14 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1930, Zm I 25/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 13. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky a přestupkem podle § 411 tr. zák., vyhověl, pokud čelila proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících, a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto